

Sygn. akt: I Ns 440/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
-----------------	-----------------------------

Protokolant: **Katarzyna Pawluczuk**

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2017 r. w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.

z udziałem J. W. (1)

o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu

postanawia:

I. Stwierdzić, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. nabył z dniem 16 maja 2003 roku przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu, polegającej na posadowieniu stanowiska słupowego wraz z odcinkiem linii napowietrznej SN S. – S. i na prawie nieodpłatnego dostępu do tego słupa i do linii napowietrznej w zakresie niezbędnym do eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych oraz usuwania awarii, dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji oraz przebudowy urządzeń, jak też na prawie nieograniczonego dostępu do urządzeń elektroenergetycznych poprzez prawo wjazdu i wejścia na nieruchomości położoną w obrębie wsi S., gmina S. oznaczoną numerem geodezyjnym (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w (...) Zamiejscowym (...) Ksiąg Wieczystych w S. księga wieczysta o numerze (...), w przebiegu wykreślonym przez biegłego z zakresu geodezji D. S. w opinii z dnia 16 października 2017 roku oznaczonym literami A-B-C-D o powierzchni 152 m⁽²⁾ (k-242), który to szkic stanowi integralną część niniejszego orzeczenia.

II. Zasądzić od uczestniczki postępowania J. W. (1) na rzecz wnioskodawcy (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. kwotę 2197 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

III. Nakazać pobrać od uczestniczki postępowania J. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa – (...) kwotę 195,71 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I Ns 440/17

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w L. wniosła o stwierdzenie, że Skarb Państwa nabył z dniem 16 maja 1983 roku przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu, polegającą na posadowieniu stanowiska słupowego stanowiska słupowego wraz z odcinkiem linii napowietrznej SN S. – S. i na prawie nieodpłatnego dostępu do tego słupa i do linii napowietrznej w zakresie niezbędnym do eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych oraz usuwania awarii, dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji oraz przebudowy urządzeń, jak też na prawie nieograniczonego dostępu do urządzeń elektroenergetycznych poprzez prawo wjazdu i wejścia na nieruchomości położoną w obrębie wsi

S., gmina S. oznaczoną numerem geodezyjnym (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest w (...) Zamiejscowym (...) Ksiąg Wieczystych w S. księga wieczysta o numerze (...), w przebiegu wykreślonym przez biegłego z zakresu geodezji D. S. w opinii z dnia 16 października 2017 roku oznaczonym literami A-B-C-D o powierzchni 152 m⁽²⁾ (k-242). Wnioskodawca wnosił o ewentualne stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu przez poprzednika prawnego wnioskodawcy - Zakład (...) Spółkę Akcyjną w B.. Domagał się również zasądzenia od uczestniczki postępowania J. W. (1) na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania.

Uczestniczka postępowania J. W. (1) wносиła o oddalenie wniosku. (odpowiedź na wniosek k-131-138). Oponowała możliwości zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu podnosząc, że w sprawie mają zastosowanie przepisy prawa administracyjnego, a nie kodeksu cywilnego. Jej zdaniem wniosek (...) Spółki Akcyjnej w L. był całkowicie pozbawiony podstaw i z tego względu winien być oddalony. Jednocześnie nie kwestionowała okoliczności posadowienia słupa energetycznego oraz przebiegu linii napowietrznej SN S. – S. w okresie wskazanym przez wnioskodawcę. Podnosiła, że stała się właścicielką nieruchomości położonej w S. dopiero w dniu 5 lutego 2002 roku, stąd też ewentualny termin do zasiedzenia winien biec od tej daty.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Niezabudowana nieruchomość położona w we wsi S., gmina S. obręb (...), oznaczona numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 2,90 ha, dla której nieruchomości (...) Zamiejscowy (...) Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą Kw (...) stanowi własność J. W. (1) (akta księgi wieczystej Kw (...)). Prawo własności J. W. (1) nabyła na podstawie umowy darowizny z dnia 5 lutego 2002 roku od rodziców - J. W. (2) i N. W. (k- 192-194). Na nieruchomości znajdowało się już stanowisko słupowe wraz z odcinkiem linii napowietrznej SN S. – S. (okoliczność bezsporna). Natomiast rodzice uczestniczki stali się właścicielami między innymi przedmiotowej nieruchomości na mocy umowy z dnia 30 listopada 1982 roku przekazania własności i posiadania gospodarstwa rolnego od małżonków P. i M. M. – rodziców N. W. (k- 196-198). Z kolei P. i M. M. uzyskali akt własności ziemi z dnia 3.11.1976 roku stwierdzający ich prawo własności między innymi do przedmiotowej nieruchomości (k-201).

Napowietrzna linia SN S.- S. ze słupem przebiegająca nad nieruchomością J. W. (1) została wybudowana w roku 1973 w ramach projektu elektryfikacji miejscowości S. (k-22). Projekt zewnętrznych urządzeń energetycznych zasilających nieruchomości we wsi S. został opracowany w dniu 11 listopada 1972 roku przez (...) Przedsiębiorstwo (...) i W. w wodę (...) w B.. Decyzją z dnia 13 kwietnia 1972 roku po rozpatrzeniu wniosku (...) Przedsiębiorstwo (...) i W. w wodę (...) w B. z dnia 25 lutego 1972 roku w sprawie zatwierdzenia planu realizacyjnego – ogólnego zagospodarowania terenu inwestycji przebiegu tras linii średnich napięć wraz z ze stacjami trafo ustalono miejsce i warunki realizacji inwestycji i zatwierdzono powyższy plan realizacyjny (k-24-25). Linia średniego napięcia została oddana do użytku w dniu 16 maja 1973 roku (k-26-27).

Od chwili przekazania linii opisanej protokołem odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji, linia została przyjęta do użytkowania i od tej pory była nieprzerwanie wykorzystywana przez Zakład (...) w B.. Podlegała konserwacji, corocznym oględzinom przeprowadzanym przez pracowników zakładu oraz co pięć lat szczegółowemu przeglądowi. Wobec przedmiotowych linii energetycznych nie odnotowano większych awarii. Nie było też utrudnień w zakresie dostępu do działki. Linia nie była przebudowywana, ani też modernizowana (k-147). Okoliczność tę potwierdziły zeznania świadków A. K. i W. P. (k- 147, 147v).

Na mocy zarządzenia numer (...) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 09 lipca 1993 roku oraz aktu przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną, dokonanego aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 roku Rep. (...), a także sprostowania aktu przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną oraz zmiany statutu spółki, dokonanych aktem notarialnym z dnia 28 lipca 1993 roku, Rep. (...), przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w B. zostało przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w B. (k-63). (...) Spółka Akcyjna w B. został następnie zbyty na rzecz wnioskodawcy umową aportowego zbycia przedsiębiorstwa sporządzoną aktem notarialnym dnia 30 czerwca 2007 roku Rep. (...) (k-31-40).

(...) Spółka Akcyjna w L. uzasadniając wniosek podnosił, że urządzenia elektroenergetyczne zostały wybudowane zgodnie z prawem – ustawą z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Ponadto podnosił, że od chwili oddania do użytku przedmiotowej linii była ona przez Zakład (...) nieprzerwanie eksploatowana. Pracownicy przedsiębiorstwa energetycznego bez żadnych przeszkód dokonywali konserwacji przedmiotowych urządzeń, remontów. Właściciele nie sprzeciwiali się użytkowaniu urządzeń energetycznych. Zdaniem wnioskodawcy długotrwałe tolerowanie przez właścicieli takich działań usprawiedliwia usankcjonowanie ukształtowanego i stabilnego stanu prawnego przez obciążenie nieruchomości służebnością przesyłu. Według wnioskodawcy jej poprzednicy prawni korzystali z urządzeń znajdujących się na nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...) od 1973 roku w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej – służebności przesyłu. W związku z powyższym podnosił, że bieg terminu zasiedzenia służebności przesyłu rozpoczął się z dniem odbioru urządzeń do eksploatacji, czyli z dniem 16 maja 1973 roku kiedy Zakład (...) jako Skarb Państwa rozpoczął zasiadywać służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Ponieważ Kodeks cywilny został wprowadzony w życie z dniem 1 stycznia 1965 roku i przewidywał od do zmian w 1990 roku 10 letni okres posiadania w dobrej wierze należy więc stwierdzić, że do zasiedzenia służebności na nieruchomości numer (...) w S. doszło z dniem 16 maja 1983 roku.

Uczestniczka postępowania J. W. (1) wnosząc o oddalenie wniosku podnosiła, że brak jest jakichkolwiek podstaw ubiegania się przez wnioskodawcę o zasiedzenie w zakresie wskazanym przez wnioskodawcę. Jej zdaniem fakt realizacji inwestycji w oparciu o plan zagospodarowania przestrzennego i decyzji administracyjnej wskazuje, że inwestycja była realizowana w oparciu o przepisy administracyjne bez możliwości ubiegania się o zasiedzenie.

Jednocześnie uczestniczka nie kwestionowała faktu, że na nieruchomości stanowiącej jej własność znajduje się fragment linii energetycznej SN (...), ani też okoliczności, że przedmiotowa linia istnieje już kilkadziesiąt lat.

Opisana powyżej sieć energetyczna nie została wybudowana na podstawie decyzji administracyjnej wydanej w trybie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm.). Podkreślić należy, że przepis ten w ustępie 1 przewidywał, że przedsiębiorstwa państwowe mogły za zezwoleniem naczelnika gminy - a w miastach prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnicy) - zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach, zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową, ciągi drenażowe, przewody służące m.in. do przesyłania elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub nadziemne urządzenia techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Stanowił również w ustępie 2, że osobom upoważnionym przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe przysługuje prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Przepis ten we wskazanych w nim okolicznościach dawał zatem podstawę do ograniczenia własności nieruchomości, mieszczącego się w granicach szeroko rozumianego pojęcia wywłaszczenia. Skutkiem ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej na podstawie tego przepisu było zaś ustanowienie trwałego obowiązku znoszenia przez właściciela stanu ukształtowanego przebiegiem zainstalowanego urządzenia przesyłowego. W orzecnictwie i literaturze wyrażany jest pogląd, że ograniczenie własności nieruchomości ustanowione na podstawie art. 35 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy to szczególnego rodzaju służebność gruntowa, nazywana służebnością publiczną lub służebnością przesyłową, która po wydaniu takiej decyzji administracyjnej powstawała z mocy prawa. Zaznaczyć należy jednak, że opisane powyżej skutki mogły powstać wyłącznie w sytuacji uzyskania przez decyzję administracyjną cech decyzji ostatecznej. Dopiero bowiem ostateczna decyzja powodowała niemożność ponownego orzekania w tej samej sprawie i tym samym stabilizowała wynikające z niej skutki prawne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i analizując zgromadzony materiał dowodowy stwierdzić należy, że decyzja administracyjna z dnia 13 kwietnia 1972 roku dotycząca linii S.- S. nie stanowiła decyzji wydanej w trybie ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm.) (k-62). Jest to decyzja wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 stycznia 1961 roku – Prawo budowlane i miała ona na celu ustalenie miejsca i warunków realizacji inwestycji w postaci przebiegu linii energetycznej napowietrznej średnich napięć, stacji transformatorowych założonych dla miejscowości w niej wskazanych, w tym dla S.. W ocenie Sądu powyższa decyzja mimo, że poprzedzona procesem budowlanym nie

przesądza, że doszło do skutecznego ustanowienia tzw. służebności przesyłowej. Zdaniem Sądu, aby przyjąć taką tezę konieczne jest ograniczenie własności nieruchomości ustanowione na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm.). Jest to szczególnego rodzaju służebność gruntowa, nazywana służebnością publiczną lub służebnością przesyłową, która po wydaniu takiej decyzji administracyjnej powstawała z mocy prawa. Zaznaczyć należy jednak, że opisane powyżej skutki mogły powstać wyłącznie w sytuacji uzyskania przez decyzję administracyjną cech decyzji ostatecznej. Dopiero bowiem ostateczna decyzja powodowała niemożność ponownego orzekania w tej samej sprawie i tym samym stabilizowała wynikające z niej skutki prawne. W sprawie było bezsporne, że taka decyzja nie została wydana.

Służebność przesyłu uregulowana została w kodeksie cywilnym w art. 305¹-305² kc. Polega ona na korzystaniu przez przedsiębiorcę przesyłowego w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem urządzeń na niej wzniesionych (art. 305¹ kc). Urządzenia te muszą być wynikiem świadomego i pozytywnego działania ludzkiego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1969 roku, II CR 516/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 220; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2000 roku, I CKN 273/00, LEX numer 51335) i nie mogą to być urządzenia wykonane przez właściciela nieruchomości obciążonej, ale nie jest też konieczne, aby wykonał je korzystający z tego urządzenia właściciel nieruchomości władnącej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2002 roku, V CKN 972/00, OSP 2003, z. 7-8, poz. 100). Także ustawa nigdzie nie wprowadza wymogu wykonania urządzenia przez posiadacza służebności (por. E. Gniewek (w:) System Prawa Prywatnego, t. 4, 2007, s. 452; B. Ziemianin, K. A. Dadańska, Prawo rzeczowe, op.cit., s. 149). Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 7 października 2008 roku (III CZP 89/08, LEX numer 458125) jednoznacznie wskazał, że przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹-305² kc) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa. Z art. 305 oraz art. 292 kc wynika, że do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych i o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie. Stąd też wniosek uczestniczki postępowania o rozstrzygnięcie kwestii dopuszczalności stosowania instytucji zasiedzenia w powyższym stanie faktycznym został oddalony (k- 269v).

Zasiedzenie jest jednym ze sposobów nabycia służebności. Może do niego dojść jedynie po spełnieniu wskazanych w ustawie przesłanek. Pierwszą z nich jest posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w zakresie odpowiadającym treści służebności (art. 292 kc). Definicja posiadacza służebności zawarta zaś jest w art. 352 kc. Wynika z niego, że posiadaczem służebności jest ten, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Trzeba mieć na uwadze, że posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia ma inny zakres niż posiadanie prowadzące do nabycia przez zasiedzenie własności i nie musi być wykonywane w sposób ciągły, lecz stosownie do potrzeb (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 roku, II CSK H9/06, LEX numer 447190). W niniejszej sprawie wskazana przesłanka posiadania w określony sposób służebności została bez wątpienia spełniona, o czym świadczą dowody zebrane w sprawie tj. zeznania świadka A. K. (k-147), pracownika uczestnika, który nadzorował przedmiotową sieć energetyczną dokonując jej przeglądów. Przeciwwagą dla jego zeznań nie mogły być zeznania świadka J. B. (k- 147v-148) . Powyższy świadek nie zaprzeczył okoliczności, że słup przedmiotowej linii znajduje się na działce uczestniczki postępowania już od kilkudziesięciu lat. Zdaniem świadka jest to słup „stary”. Wskazywał, że nie spotkał się z pracownikami zakładu energetycznego, którzy dokonywaliby czynności związanych z konserwacją linii. Ostatnia z tych okoliczności, w ocenie Sądu, nie świadczy o tym, że wnioskodawca i jego poprzednicy prawni nie sprawowali nadzoru nad linią. Nieruchomość oznaczona numerem (...) jest niezabudowana. Linia energetyczna znajduje się w znacznej odległości od drogi przechodzącej przez wieś. Od strony drogi na nieruchomości znajdują się liczne zakrzewienia, co potwierdziły oględziny z udziałem sądu przedmiotowej nieruchomości (k- 164-165). Stąd też trudno przyjąć, że świadek J. B. - mieszkaniec wsi od urodzenia, był w stanie regularnie obserwować co się dzieje na przedmiotowej nieruchomości.

Jednakże zwrócić należy uwagę, że ze szkicu biegłego sądowego z zakresu geodezji D. S. wynika, że przebieg linii elektromagnetycznej na gruncie odpowiada pierwotnym planom jej przebiegu i nie zmieniła swego położenia (k-242). Zainteresowani nie kwestionowali opinii biegłego sądowego. W związku z tym Sąd tak przedstawioną opinię biegłego

sądowego z zakresu geodezji uznał za rzetelną, fachową oraz sporządzoną w oparciu o wiedzę oraz doświadczenie biegłego, w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawa i uznał, że opinia stanowi podstawę ustaleń w sprawie.

Z zebranych dowodów jednoznacznie wynika, że pracownicy wnioskodawcy bez żadnych przeszkód dokonywali konserwacji zarówno linii, jak słupa energetycznego, przeprowadzali przeglądy i naprawy wchodząc bez żadnych przeszkód na działki, po których przebiegała sieć, w tym działkę (...). Powyższemu nie sprzeciwiali się właściciele działki, którzy nie oponowali użytkowaniu słupa i linii energetycznej, a także korzystaniu w niezbędnym zakresie z gruntów, na których posadowione są owe urządzenia przesyłowe. Dowody powyższe świadczą o używaniu, korzystaniu oraz eksploataowaniu przedmiotowej linii przez kolejne przedsiębiorstwa przesyłowe będących poprzednikami prawnymi wnioskodawcy. Korzystanie to spełnia przesłanki z art. 352 kc i oznacza tym samym, że wnioskodawca, a także jego poprzednicy prawni posiadali służebność gruntową odpowiadająca treści służebności przesyłu.

Nie budzi także wątpliwości w sprawie trwałość i widoczność urządzeń znajdujących się na działce (...). Powyższe wynika jednoznacznie z dokumentów dotyczących budowy linii, jak i opinii biegłego D. S.. Nadto w sprawie bezspornym jest, że wnioskodawca jest właścicielem urządzeń przesyłowych posadowionych na działce (...). Poprzednicy prawni wnioskodawcy tj. Zakład (...), Zakład (...) S.A. oraz (...) Spółki ograniczoną odpowiedzialnością w B. przekazali wnioskodawcy własność urządzeń na zasadzie przekształceń dokonywanych na podstawie wówczas obowiązujących przepisów w ramach sukcesji uniwersalnej. Decyzją z dnia 28 grudnia 1994 roku Nr (...) Wojewoda (...) stwierdził nabycie z mocy prawa przez Zakład (...) Spółkę Akcyjną w B. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonych w S. przy ulicy (...) (k- 20).

Ostatnią przesłanką konieczną do stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy jest upływ wskazanego w ustawie czasu. Bieg zasiedzenia rozpoczyna się od dnia przystąpienia przez samoistnego posiadacza służebności do jej wykonywania, to oznacza do korzystania z urządzenia, o którym mowa w zdaniu pierwszym art. 292 kc w zakresie odpowiadającym treści służebności (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 września 1962 roku, III CZP 12/67). Nadmienić należy, że art. 172 kc łączy wymagany do zasiedzenia upływ czasu z kwalifikacją posiadania według kryterium dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili uzyskania przez niego posiadania. W zależności od tego, czy samoistny posiadacz uzyskał posiadanie w dobrej, czy złej wierze, ustawa przewiduje upływ odpowiedniego okresu czasu wskazanego przez obowiązujące przepisy prawa. W aspekcie niniejszej sprawy raz jeszcze należy zwrócić uwagę na art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Decyzja wydana w trybie art. 35 cytowanej ustawy to szczególnie przypadek wywłaszczenia, co wynika z treści art. 4 tej ustawy i tym samym odnosi skutek wobec danej rzeczy, a nie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że decyzja wydana w oparciu o art. 35 ustawy wywłaszczeniowej dotyczy każdorazowego przedsiębiorcy przesyłowego wstępującego w miejsce pierwotnego adresata decyzji, a obowiązki należące do istoty tego ograniczenia ciążyą na każdorazowym właścicielu nieruchomości (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 20.01.2010 r., III CZP 116/09, LEX nr 537076; uzasadnienie wyroku SN z dnia 21.02.2009 r., II CSK 394/08, LEX nr 491553). Dalszą konsekwencją omawianego uregulowania jest zaś wyłączenie możliwości przypisania podmiotowi realizującemu zamierzenie inwestycyjne bezprawności działania, gdyż decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. ustawy jest tytułem prawnym dla przedsiębiorstwa przesyłowego do stałego korzystania z nieruchomości wskazanej w decyzji, poprzez umożliwienie mu wstępu na cudzą nieruchomość w celu założenia a potem eksploatacji i konserwacji urządzeń służących do przesyłu m.in. energii (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20.03.2002 r., V CKN 1863/00, LEX nr 530591 i powołana wyżej uchwała SN III CZP 116/09).

Skoro urządzenia nie zostały wzniesione zgodnie z art. 35 ustawy, a następnie przeniesione na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy, to nie sposób przyjąć, że poprzednik prawny znajdował się wówczas w dobrej wierze. W ocenie Sądu, tylko wydanie decyzji w tym trybie pozwala na przyjęcie dobrej wiary przedsiębiorstwa. Wprawdzie w orzecznictwie pojawiły się głosy, że przedsiębiorstwa przesyłowe mogą powoływać się na inne postawy ustawowe, dające prawo do zajęcia nieruchomości, zgłasza na cele publiczne, jednakże Sąd w tym składzie ich nie podziela. Przede wszystkim z uwagi na fakt, że decyzja zatwierdzająca plan realizacyjny inwestycji w postaci przebiegu linii energetycznej napowietrznej SN S. – S. dowodzi zakończenia procesu budowlanego, a nie skutkuje zmianą w zakresie

praw własności, a takie tylko skutki pociąga za sobą decyzja wydana w trybie 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości.

W niniejszej sprawie momentem, od którego można liczyć upływ okresu koniecznego do zasiedzenia jest wybudowanie urządzeń i oddanie ich do eksploatacji. W sprawie jest to data 16 maja 1972 roku. Było to w ocenie Sądu pierwsze formalnie zmanifestowane posiadanie służebności. Zgodnie z treścią art. 172 § 1 kc w pierwotnym brzmieniu termin zasiedzenia dla posiadaczy w złej wierze wynosił lat dwadzieścia. W związku zaś ze zmianą treści przepisów art. 9 i 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny upływ terminu zasiedzenia nieruchomości wynosił lat trzydzieści. Mając zatem powyższe na uwadze stwierdzić należy, że do zasiedzenia służebności na działce (...) w zakresie stanowiska słupowego i linii średniego napięcia doszłoby z dniem 16 maja 2003 roku (pkt. I orzeczenia).

Na marginesie podnieść należy, że poprzednik prawny wnioskodawcy- Zakład (...) – do 1993 roku był przedsiębiorstwem państwowym, utworzonym przez Skarb Państwa na podstawie obowiązującej wówczas ustawy o przedsiębiorstwach państwowych. A zgodnie z obowiązującą zasadą jednolitej własności państwowej (art. 128 kc), własność państwowa przysługiwała niepodzielnie państwu a państwowe osoby prawne (przedsiębiorstwa państwowe), w granicach swej zdolności prawnej, wykonywały w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Przedsiębiorstwa państwowe wykonywały zatem jedynie zarząd mieniem państwowym, w imieniu własnym, ale na rzecz Skarbu Państwa. Wszelkie prawa mogły nabywać na własność Skarbu Państwa, a nie na swoją rzecz. Taka wykładnia art. 128 kc była jednolicie przyjmowana w doktrynie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego. Dopiero zmiana kodeksu cywilnego dokonana ustawą z dnia 31 stycznia 1989 roku (Dz.U. z 1989 r., Nr 3, poz. 11), która zniósła zasadę jednolitej własności państwowej, otworzyła dla państwowych osób prawnych, w tym przedsiębiorstw państwowych, możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2006 roku, I CSK 11/05 stwierdzono, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r. mając status państwowej osoby prawnej nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 01 lutego 1989 roku zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli nastąpiło przeniesienie posiadania.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 305¹ kc, art. 305⁴kc w zw. z art. 292 kc orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 2 kpc obciążając nimi w całości uczestniczkę postępowania. Interesy zainteresowanych były bowiem sprzeczne. Wnioskodawca wnosił o obciążenie uczestniczki postępowania kosztami postępowania w sprawie, w tym zastępstwa procesowego. Wnioskodawca był reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, stąd też wysokość jego wynagrodzenia Sąd określił na podstawie § 5 pkt 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016r. poz. 1668 ze zm.) na kwotę 480 zł plus opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz opłata sądowa 200 zł. W sprawie powstały wydatki związane z oględzinami nieruchomości oraz opinią biegłego w łącznej kwocie 1995,71 zł. Zostały one pokryte częściowo z zaliczek wpłaconych przez wnioskodawcę – 1800 zł. Stąd też do pobrania od uczestniczki postępowania pozostała jedynie kwota 195,71 zł.